

Arrest

nr. 123 680 van 8 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, X, X, X, X en X hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2012 houdende de beslissing van weigering tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten voor medische redenen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

1.1 De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de vijfde, zesde, zevende, achtste, negende en tiende verzoekende partij vast.

De vierde, vijfde, zesde, zevende, achtste, negende en tiende verzoekende partij zijn minderjarig.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing van weigering tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten dat de ouders en acht kinderen vermeldt. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de vijfde, zesde, zevende, achtste, negende en tiende verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk veertien, tien, zes, vijf, vier en twee jaar oud) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienen aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader en moeder of hun voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de vijfde, zesde, zevende, achtste, negende en tiende verzoekende partij onontvankelijk is.

De vierde verzoekende partij is net geen zestien jaar en kan zodoende geacht worden te beschikken over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen.

1.2 Ambtshalve stelt de Raad vast dat het beroep dient te worden verworpen, daar waar het nog de eerste, tweede, derde en vierde verzoekende partij betreft.

1.2.1 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie”, waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

In casu bevat de synthesememorie enkel een letterlijke weergave van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift.

Bij gebrek aan enige samenvatting van de middelen in de synthesememorie, dient het huidig beroep verworpen te worden.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 3 maart 2014 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 8 april 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 24 februari 2014 opgenomen grond, stellen zij drie opmerkingen te hebben. Ten eerste, de bewoordingen van de wet zijn niet duidelijk om te oordelen dat bepaalde gedeeltes van het verzoekschrift moeten weggelaten worden, het betreft een synthesememorie, alle middelen moeten erin vervat zijn. Wanneer een synthesememorie wordt ingediend, kan alleen daarmee rekening gehouden worden, dus moeten zeker alle middelen erin vervat zijn. Ten tweede, samenvatten kan alles herhalen zijn, dit wordt ondersteund door de verklaringen in Van Dale. Ten derde, het doel van de wetswijziging is een repliek kunnen geven op de nota van de verwerende partij, is nooit geweest om zaken weg te laten uit het verzoekschrift.

Vervolgens wordt door de kamervoorzitter op de arresten van de Raad van State van 27 maart 2014 met betrekking tot de synthesememorie gewezen.

De verwerende partij gedraagt zich naar de wijsheid, maar gelet op de recente arresten van de Raad van State, zal zij deze opzoeken.

1.2.2 De Raad wijst erop dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

(...)

(...)

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesmemorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesmemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesmemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesmemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

(...)

(...)

(...)”

Voornoemd artikel 39/81, vijfde lid definieert de synthesesmemorie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Ter terechtzitting zetten de verzoekende partijen uiteen waarom zij menen dat in een synthesesmemorie geen onderdelen van het verzoekschrift moeten worden weggelaten en dat samenvatten ook alles herhalen kan zijn. Zij brengen hiertoe een aantal taalkundige argumenten aan, en tevens argumenten geput uit de bewoordingen van de wet en de bedoeling van de wetgever.

De Raad van State stelde in een reeks arresten van 27 maart 2014 echter dat het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen, maar dat het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Verder stelt de Raad van State dat uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesmemorie (RvS 27 maart 2014, nrs. 226 907, 226 908 en 226 910 tot 226 912). De verzoekende partijen kunnen zodoende niet voorhouden dat hun synthesesmemorie, waarin zij letterlijk de in hun verzoekschrift opgenomen middelen hernemen, beantwoordt aan de in voornoemd artikel 39/81, vijfde lid vervatte vereiste dat alle aangevoerde middelen dienen te worden samengevat.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen met hun betoog ter terechtzitting geen elementen hebben bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 24 februari 2014 was gesteld. Zoals tevens in voornoemde beschikking gesteld en gelet op de vaststelling dat de door de verzoekende partijen neergelegde synthesesmemorie niet aan de in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet gegeven definitie van een synthesesmemorie voldoet (cf. RvS 27 maart 2014, nrs. 226 907, 226 908 en 226 910 tot 226 912), dient het beroep dan ook te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET